

Dobri ljudje.

29. V Lurdu.

Pравославni doktor Bajenoff je iz Moskve prišel v Lurd. Presenečen je bil v mnogih ozirih. Posebej pa se je čudil, kar sam pravi: „Naj kdo reče o lurških čudežih, kar mu drago, ali so, ali niso; čudež, ki se ne da tajiti, je tukaj že to, da množice izmed vseh narodov hite sem v ta kraj, ki je bil nekaj popolnoma zapuščen. Zame pa ni nič bolj čudovitega kot ona požrtvovalna ljubezen hospitalcev, ki strežejo bolnikom, zlasti pri čudežnem kopališču (piscini). Streči nekaj ur, magari tudi en dan, to se opazuje tudi drugje; toda nesebična in neprestana postrežba, ki traja dneve, tedne in mesece, tega ne vidiš nikjer. Zame je to veliko čudo, je veliki čudež lurški.“

Res, strmenja vredna je ta junaška ljubezen, ki tako nesebično streže ljudem, ki so postrežbe najbolj potrebni, — bolnikom. Gospod ruski doktor bi bil pa moral omeniti še neki drugi čudež krščanske ljubezni. Pa menda ga ni opazil, ker gotovo ni bil še proučil vse zgodovine lurških čudežev. Meni je pa izmed vsega, kar sem čital o čudežih tega svetega kraja Marijinega — naravnost povem — še nekako najbolj v srce seglo poročilo o bolnikih, ki so vzdihovali v hudih bolečinah, pa vendar prosili Marijo: „O nebeška Kraljica, ako si namenila meni čudežno ozdravljenje, podeli ga rajši bolniku...“ (temu ali onemu, ki so ga določili). In res je bila večkrat uslišana taka prošnja. Plemeniti prosilci so ostali bolni, pa so se srčno veselili s srečnimi ozdravljenci, katerim so bili podarili svoje izprošeno zdravje. I, saj boljšega daru pač ne more nihče podariti svojemu bližnjiku, kakor če mu podari svoje zdravje in življenje.

Takih pretresljivo ganljivih zgledov dobrih ljudi sem čital že več. Naj omenim tu le dva; enega iz starejših in drugega iz novejših časov.

Leta 1874. je prišel iz Afrike v Lurd goreči duhovnik, Martignon (Martinjón), kanonik in bivši župnik

v Algiru, ker je bil v prsih nevarno zbolel. Trdno je upal, da ga bo Mati božja ozdravila. A čakal je tri leta zastonj. Slednjič je pa ob smrti lurškega župnika, svojega velikega prijatelja, (v septembru 1877) začel opravljati devetdnevnicu in je bil kar prepričan, da ozdravi.

Prav istega leta 1874. je pa v drugem kraju, daleč od Lurda, zbolela gospa Guerrier (Gerjé). Silno jo je bolela glava, velikokrat je omedlela, moč ji je vedno bolj pešala, in polagoma so ji najimenitnejši udje postali mrtvi. Hrbtanec je izgubil vso moč; noge je niso več nosile; oči so ji opešale. Še sedeti ni mogla na postelji, bila je kakor mrtva. Vse je poizkusila, da bi ozdravela, pa nič ni pomagalo, le še čimdalje hujše ji je bilo. Slednjič se odloči, da se popelje v Lurd, ker tam je bilo še njeno edino upanje. Po jako naporni vožnji se s svojim soprogom pripelje v Lurd 15. septembra 1877. G. župnik Martignon se je takoj seznanil s to nesrečno družino in zelo se mu je smilila trpeča gospa. Poskrbel je romarjema stanovanje in drugo, kar treba. Pa nele to, naklonil jima je dobri gospod še nekaj drugega. Približal se je ravno zadnji dan nje-gove devetdnevnic, dan, ki mu je imel prinesiti to, za kar je že toliko časa prosil. To pové gospodu so-progu, pa še pristavi: „Povejte svoji gospe, da bom jutri maševal zanj in da njej podarim dobroto, ki jo morebiti misli Mati božja izkazati meni. Ako bi imel jaz jutri doseči zdravje, naj bo ona ozdravljena mesto mene...“ Gospa je ozdravela med sv. mašo, precej po sv. obhajilu. Župnik pa je ostal bolan in je umrl v majniku l. 1878.

Sličen dogodek, sicer v drugačnem smislu, vendar enako ganljiv je pa iz leta 1903. — Blizu Pariza je v Villepintu zavetišče, ki sprejema mlade deklice, ki so jetične. Mnogo je takih, pri katerih se je razvila jetika že do one tretje zadnje stopinje, od katere nihče več ne ozdravi. Seveda te usmiljenja vredne sirote posebno pridno iščejo pomoči pri mogočni Kraljici v Lurdu. Vsako leto jih tam več ozdravi. Tako, n. pr., jih je od l. 1896. do 1898. izmed 54 ozdravelo 24.

L. 1904 se je redovnica voditeljica takih za smrt odločenih bolnic oglasila v Lurdu v zdravniški pisarni. Načelnik dr. Boissarie jo nagovori: „No, sestra, koliko jih je lani ozdravelo?“

„Nobena, gospod doktor!“

„Kaj nobena, o sestra? torej nobenega ozdravljenja?“ Doktor več ne vprašuje. Nekdo se pa pozneje oglasi in reče: „Vem za razlog in povem ga javno. Gojenke so čule, da pode redovnice iz bolnišnic ter le-te izročajo svetnim osebam, zato so se bale, da ne bi tudi one izgubile svojih sestra. Zato so gojenke, ki so bile poslane v Lurd, svoje zdravje žrtvovale sreči, da bi jim še ostale sestre, ki kakor matere skrbе zanje, in skupno so molile: ‚Moj Bog, naj ne ozdravi nobena od nas, le sestre nam pusti!‘ In zares nobena ni ozdravela, sestre so pa ostale.“

30. Sv. Frančišek Saleški.

Tako prisrčno dobrih ljudi, kakor je bil genfski škof, sveti Frančišek, je bilo pa res še malo na svetu.

Ta njegova dobrohotnost se je začela razodevati že v prvi detinski dobi. Ako je videl ubožnega človeka, posebno če je zagledal male otročiče, jim je razdal, kar je imel v rokah. Če ni nič imel, se je obrnil proti pestunji in je prosil miloščine najprej z milim pogledom, potlej s solzami ter ni odnehal, dokler ni revež kaj dobil. Tako je bila njegova pestunja že privajena in primorana vselej s seboj vzeti sadja in drugih reči, kadar je kam šla z otrokom. Njegovo največje veselje je bilo, kadar je kaj prejel, da je mogel deliti miloščino. Če je le zaslišal revežev glas pred vratmi, je precej pritekel z darom; če je bilo to ravno med kosilom, mu je nesel kar en del svojega kosila; če pa ni imel kaj dati, je prosil — prav prisrčno prosil očeta in mater, naj pomagajo ubogemu trpinu. Dobri starši nekaterikrat niso hoteli takoj dati, da bi se otrok vadal v potrpežljivosti; pa ob taki priložnosti ga je usmiljenje do ubožcev tako premagalo, da so mu stopile solze v nedolžni očesci, in se je utolažil šele tedaj, ko je bila miloščina izročena.

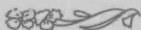
Take ljubezni pa ni imel samo do ubogih, marveč sploh do vsakega.

Njegov strežnik mu kupi nekega dne par rokavic za precej nižjo ceno, kakor je kupec začetkoma zahteval; kupec mu jih sicer dá, toda (kakor imajo prodajalci že večkrat navado) trdi, da ima izgubo pri njih. „Koliko pa morate še dobiti,“ vpraša deček, „da ne boste imeli izgube?“ — „Toliko in toliko,“ je odgovor. — „Torej náte še to,“ pristavi France ter potegne iz mošnjička toliko denarja, kolikor je še zahteval kupec.

Drugikrat je šel čez most, pred katerim je čakal delavec, ki je bil popravil tam most in je od čez gredočih zahteval nekaj malega za plačilo one poprave. France zapazi, da njegov hlapec ni nič plačal, bržkone zato, ker so bili plemenitniki prosti. „Oh, kaj neki,“ vzklikne deček, „ti ubogi ljudje delajo v potu svojega obraza, da nam postrežejo, in mi bi jim nič ne plačali? To bi ne bilo prav.“ Pri teh besedah vzame iz žepa potrebni denar in ga dá delavcu s tako prijaznostjo, ki še bolj povikša ceno dobrega dejanja.

Kakor je pričel, tako je tudi nadaljeval vse svoje življenje do zadnjega zdihljeja. Krotkost in dobrotnost ga je spremljala po vseh njegovih stopinjah.

Nekoč se mu je obtožila sv. Ivana Šantalska, da je precèj ostro govorila z nekom, in sicer zato, da se zadosti pravičnosti. Svetnik ji odgovori; „Bili ste bolj pravični nego dobri; treba pa, da smo bolj dobri nego pravični.“

Možicelj.

Bližal se je god našega Stanka. Teden dni prej se je pripravljaj nanj. Ves pokoren je postal in miren in priljuden. Palca ni več vtikal v usta, umil se je vsak dan po trikrat in tudi na cesto v blato ni več silil. Jedel je vse od kraja, in če so mu mati ukazali, naj ziblje malo Tončko, je takoj ubogal in zibal je, da je